

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXXIII. ÉVF. 1933. NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. t. Budapest

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Mészáros János dr.*: Októberi 9-i díszgyűlésünket megnyitó beszéde. — *Kupka Izabella*: Legalább Te szeress Engem. — *Mátrai Gyula dr.*: Az Örökimádás lelki portréja. — *Kolozsváry Ferenc*: Életközpont. — *Pálfi Lajos dr.*: A császárné kincses szekrénye. — *Központi*: Novemberi imaszándékunk. — *Krónika*.

Harangjaink ügye. Igen, még mindig van mondanivalónk, mert a legutolsó kimutatásunkkor még tetemes összeg hiányzott az Úrangyalás harang költségeihez és most ennek apasztására az alábbi nemesszívű adományokat kaptuk: levelezőlapokért 10 P, *Pfaun Anna* 1 P, *Herváth Júlianna* 1 P, *Mikovits József* és neje 50 P, *Harangozó Róza* 50 fillér, N. N. 30 P, *Papp Bálint* 50 P, egy előbb ajándékozott (Mikovits-féle) aranylánc eladásából 200 P, özv. *Tóth Benőné* 5 P, *Fehér Antalné* 5 P, *Nád Gézáné* 10 P, *Müller Károlyné* 10 P, aug. 20—31. harangperselyben 70 P 85 fill., N. N. 1 P, S. V. 3 P, özv. *Gáspárné* 1 P, *Tolnai Józsefné* 30 fill., özv. *Endrén Istvánné* 2 P, özv. *Kiss Pálné* 10 P, *Tomatovits Józsefné* 1 P, *Schrödt Sándorné* 1 P, *Gyurits Miksáné*, N. N. 1 P, *Drach Jánosné* 20 P, *Kiss Józsefné* 2 P, *Sódlai Istvánné* 1 P, özv. *Feisztel Edéné* 5 P, S. Z.-né 10 P, özv. *Merrát Alajosné* 50 fillér, özv. dr. *Kiss Aladárné* 100 P, özv. *Bozori Lajosné* 60 fill., özv. *Sulyok Gézáné* 100 P, a harangperselyben szept. 1—5-ig 107 P 11 fill., *Koharczky Albert* és neje 1 P, *Anna és István* 2 P, *Vágó József és neje* 1 P, *Barna Róza* 1 P, N. N. 1 P, *Kovács Károlyné* 5 P, *Fitz Flórisné* 3 P, *Nagy Istvánné* 3 P, *Rajkovic Tivadarné* 1 P, özv. *Szabó Sándorné* 90 fill., *Princz Mili* 1 P, özv. *Winkler Jánosné* 1 P, az isteni igazságosság mértegebe N. N. 100 P, A. R. 50 P, *Német Andrásné* 10 P, N. N. 1 P, özv. *Hárnas Józsefné* 50 P, *Fábián Júlia* 25 P, özv. *Szölgvény Ferencné* 10 P, a *Virgo Rep. kongr. I. csoportja* 26 P, 40 fill., *Mária Fidé*

és *Mária Béla* nővérek nevében egy házaspár 20 P, özv. *Tolnay Miklósné* 10 P, *Nagy Ferencné* 5 P, *Rosy Izabella* (újra) 5 P, *Balog Jánosné* 3 P, özv. *Tillmann Károlyné* 5 P, özv. *Somogyi Lászlóné* 2 P, N. N. 2 P, *Miraszovic Gusztávné* 30 fill., özv. *Balla Istvánné* 50 fill., N. N. 2 P, «Egy édesanya emlékére» 1 P, *Perényi Józsefné* 4 P, *Kelemen Ida* 2 P, N. N. 2 P, N. N. 4 P, *Ikomát József és özv. Pauka Károlyné*, N. N. 2 drb aranygyűrű, egy pár igazgyöngyös aranyfüggő és mozaik «hit-remény-szeretet», özv. *Balog Józsefné* 1 P, a jenti aranygyűrűk értékesítéséből $2 \times 5 = 10$ P, özv. *Kiss Jánosné* 5 P, *Hikkel Józsefné* 5 P, *Szakács Andrásné* 5 P, N. N. 5 P, N. N. 1 P 14 fill., *Hausmann Józsefné* 10 P, harangperselyben szept. 5—okt. 1-ig 108 P 46 fill., a keresztútra való adományokból fentmaradt 39 P 85 fill., N. N.-né 50 fill., *Sütti Albertné* 2 P, *Ványiné* 50 fill., *Barcsáné* 1 P, *Ebers Katalin* 20 P (újra), N. N. 20 fill., N. N. 15 P, N. N. 2 P, dr. *püjoni Pataky Arnold prelátné*, egy. tanár 20 P, *Szent Anna kongr.* 2 P, *Tibolddaróc K. Istvánné* 2 P, özv. *Szusztrovicz Antalné* 2 P, N. N. 50 P (újra). A szentségi Jézus Jizessen meg e jötevőknek és indítson Szívéből bőséges kegyelmet feljűk, valahányszor e harangok hangjában megszólalnak e nagyilekű adományok! Most már nincs olyan nagy gondunk, mert az összköltségekben, amelyek 8346 P 24 fill-t tettek ki, már csak 637 P 11 fillér hiányzik. (7709 P 13 fill. az eddigi adományok összege, amelyet már a harangöntőnek át is adtunk.)

Mészáros János dr. megnyitó beszéde.

Kedves Testvéreim! Biboros Hercegrímásunk Őeminenciáját, aki évről-évre személyesen szokta vezetni az eucharisztikus díszgyűlést, ebben az órában egy kegyeletes cselekedet tartja távol: a győri egyházmegye elhunyt főpásztorát kíséri utolsó útjára. Az elhunyt főpásztor kegyeletes emlékére mondjunk el közösen egy Miatyánkot és Üdvözlégyet.

Krisztusban szeretett kedves Testvérek! Amikor a magyar katolicizmus évről-évre összegyűl, hogy az aktuális problémákat megvitassa, a nagygyűlésekkel kapcsolatban, ebbe a szép templomba is eljönnek, hogy egy díszgyűlés keretében hódoljanak a Krisztus Királynak, aki a legfelségesebb Eucharishtiában köztünk lakozik. Ezzel a ténnyel kifejezik azt, hogy a katolikus Egyháznak centruma, középpontja, ahová mindennek irányulnia kell, ahonnan minden erő származik, nem más, mint Jézus isteni Szíve a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Az idén is tartunk itt egy ilyen terepszemlét, de ennek az idef terepszemlének még más nevet is adhatunk: zászlóbontásnak is nevezhetjük. Tehát nemcsak terepszemle, szemlélése, látása annak, ami van, hanem egy új irányzat, mozgalomnak, eszmének nyújtása, új zászló kibontása. Ez az új mozgalom pedig viszonyban van, kell is, hogy legyen azzal a céllal, amire ez a templom fel van szentelve, az Akció Katolika zászlóbontása viszonyban van a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszával, amelynek az Oltáregyesület hódol. Kedves jó Testvéreim! Akció latin szó, amely cselekedetet, tettet jelent. Azt mondhatná valaki, hogy az imádkozás az Oltáriszentség előtt való térdelés, a szentmise-áldozatban való áhítatos elmerülés, a szentáldozásban Krisztussal való egyesülés, valami csendes, a tettekkel ellentétben: álló dolgok. Ezt a téves felfogást, amelyben élünk s amelyet herezisnek, eretnekségnek is lehet neveznünk, a múlt század liberalizmusa terjesztette el a magyar katolicizmus, főleg az intelligens férfivilág körében, és ennek hideg, közönye megdermesztette a szíveket. Ez a ferde és balga felfogás, ha nem is merte magát nyílt tanokban kifejezni, belevitte a gyakorlatba, hogy az elmélkedés, az Oltáriszentség titkába való elmélyülés, a vele való táplálkozás azok-

nak való, akik a kolostor csendjében élnek, vagy pedig a világban visszavonult női kedélyeknek, akik ünnepélyes, nyilvános szerepet nem vállalnak, nem pedig azoknak, akik a porondon küzdenek, gyűléseken felszólalnak, az újságokban tollal kelnek védelmére Krisztus szellemének, akik tehát ily módon tesznek bizonyosságot hitvédő munkásságukról, de akik az elmélyülő, a Krisztus testével táplálkozó, a Krisztusból élő lelkületet nem kívánják meg. Sőt azt mintha feleslegesnek tartanák. S ha az egyik ilyen gyűlésen szónoklót megkérdeznénk a szentmísehallgatást, az Úr asztalához való járulást illetően, erre igenlő feleletet valószínűleg nem kapnánk.

Ez a gyakorlati eretnokség az imádságban az Oltáriszentség titkában való elmélyedő, az Úr testével táplálkozó lelkület egyenesen ellentétbe akarja hozni a hangos tevékenységgel. Mi most ezt a herezist akarjuk elvetni, letárgyalni és nyíltan azt hirdetni, hogy aki Krisztusért akar valamit tenni, érette küzdeni, annak elengedhetetlen feltétel az eucharisztikus lelkület, az Úr testével való táplálkozás. Annak úgy kell gondolkoznia, éreznie, cselekednie, mint Krisztusnak s kell, hogy Krisztus maga legyen az, aki őt sürgeti, ösztönzi, ráviszi a tettek mezejére. Aki Krisztus Királynak akarja szolgálatait felajánlani, kell, hogy megértse, hogy ez a Király uralkodni akar minden szívben, minden családban, minden társadalmi rétegben, minden államban s elsősorban annak a szívben, aki az Ő országaért veszi föl a küzdelmet. Akik az Ő zászlója köré csoportosulnak, kell, hogy tettekben, cselekedetekben, hűséges kitartásban bizonyítsák be szeretetüket és ragaszkodásukat. Tisztában kell lennünk azzal, hogy csak az lehet a katolikus közönségnek vezetője s főleg társadalmi, szociális vagy gyermekvédő mozgalomnak, akinek szívben az Úr Jézus él, aki az imádság által elmélyül az ő szellemében, aki belőle gyűjt erőt, meggyőződést, kitartást, hűséget. Az Úr Jézus világosan kifejezte ezt: «Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek». Hullák, holttettek lesztek. Hogyan akartok cselekedni, küzdeni, seregében kitartani és kitűnni, ha bennetek nincs meg Krisztus szeretete? *Apostoli lelkülete csak annak lehet, aki egyúttal eucharisztikus lélek.* Az Úr Jézus három évig képezte apostolait, csodákat tett előttük és apostolképzését az Oltáriszentség rendelkezésével fejezte be. Kínszenvedésének előestéjén a kenyér és a bor külső színe alatt önmagát adta nekik tápláléknak. Ott akart lenni szívük mélyén, hogy az ő szeretete, ereje éltesse, erősítse őket apostoli munkájukban. Más módon apostolképzést elképzelni nem is lehetséges, más eszközt, mint az Eucharisziát, nem találunk az apostoli ideál megvalósítására. Mindenkinek, aki apostolkodni akar, tehát kötelesség az Eucharisztia tisztelete, imádása, kötelesség a vele való táplálkozás, de egyúttal szent joga is. Nagy dolog Krisztus érdekeiért síkra szállni és mégis van ennél valami nagyobb, több, erősebb is és ez az, hogy az Eucharisztia révén Krisztus szíve, lelke bejön az emberi lélekbe, ott mint Király trónol, uralkodik, azt

elárasztja szeretetével, erejével, pártfogásával, a lelkek üdve iránti buzgóságával.

Most, amikor a katolikus Akció kibontja szép új zászlóját, Jézus szent nevét egy fehér ostyába foglalva kellene reá föllírní, amely hirdesse, hogy Krisztus a mi erősségünk a harcban, amit az ő érdekeiért harcolunk. Hogy egyedüli bizodalunk az, hogy Jézus velünk van, velünk és bennünk lakik; Ő az, aki győzelemre visz a harcban, amelyet az Egyház, az emberiség és saját magyar hazánk igazi jólétéért és felvirágzásáért vállaltunk magunkra.

Legalább Te szeress Engem!...

Csikins fel Szívemnek vérző, mély sebére:

Csúszd körötte e szörnyű koszorút,

Melynek kín-ídvise élő Szívem tépl...

Nézd a homlokomra fellegző borút...

Jöjj! — vigasztald meg szomorú Lelkem:

Legalább Te szeress Engem!

Szemléld a keresztnek áldozat-oláján

Hulló vérem, könnyem, s számtalan sebem...

Haldokló Szívemnek győző szomjúságát:

Értsd meg a lelkekéri égő szerelmem!

Jöjj! — vigasztald meg szenvedő Lelkem:

Legalább Te szeress Engem!

Celkeket szomjazó lángoló szerelmem

Üszonásul kínzó bűn-fengert talál...

Bűnnel — gonoszaggal a világ naponta

Újabb kálvárián, új epét kínál!

Jöjj! — engeszteld én megbántott Lelkem:

Legalább Te szeress Engem!

A hőszin Ostyának titkos leple alatt

Szívem nappal-éjjel értetek dobog;

Lelek szentélyével engem felszerélni:

Uágyam forró lángja magasán lobog:

Jöjj! — vigasztald meg epedő Lelkem:

Legalább Te szeress Engem!

Magányom csendjében jöjj, keress föl Engem!

Káromlások helyett halljam hű imád...

Cővis helyett hozd el koszorúba fonva.

Áldozat s erényid kedves virágát:

Örvendezzen benned, s enyhüljön Lelkem:

Legalább Te szeress Engem!

A szentségi-örök győző tájdalmaért

Buzgó áldozásban vigasztald Lelkem;

Értem égő szíved minden dobbanással

Üszonozza örök forró szerelmem!

A világ megvét, lásd — és gyűlöli Engem:

Szeress helyette is — lángszeretettel!

Kupka Izabella

A Szent Anna kongregáció prézesi tisztére a kongregációban közszere-
tetnek örvendő dr. Hüttler Lajos hittanár vállalkozott, Nagy az öröm a
szentannások között, akiknek atyjuk és anyjuk van újra.

Az oltáregyesületi központi házban működő Virgo Reparatrix kongrega-
ció I. csoportja éléről — tekintettel korára és betegségére — távozott Mária
Hermann anyja, aki 24 éven át — ő az alapítója is — volt a kongregáció igen
szeretett édesanyja. Okt. 22-én dr. Mátrai lelkész búcsúztatta el ünnepélyesen;
a kongreganisták elé állítván munkásságával és buzgóságával adott nagy-
szerű példáját. Utódja a már ismert és szintén szeretettel körülvelt Mária
Elek anyja, akinek Mária István anyja segít.

Az Örökimádás lelki portréja.

Mélyen tisztelt Díszgyűlés! Az Örökimádás-templom 25 éves jubileuma, amelyet a templom hívei és közönsége szept. 8-án ünnepelt meg, adott alkalmat arra, hogy mint a templom lelkésze az eucharisztikus díszgyűlésen beszédet mondjak. Beszédem témája hivatásom szerint az Örökimádás-templom lelki portréját ismertetni a mélyen tisztelt díszgyűléssel. Először is néhány szóban a keretről beszélek. A múlt század liberalizmusától közönyös magyar katolikus társadalomban az országban már eddig is működő oltáregyletek kebeléből Káner Károly vezetésével egy fényt, meleget árasztó gyönyörű akció indult meg, amely az oltárról szította, vette magához a szent tüzet a lelkek evangelizálásához. Ennek az akciónak tagjai addig imádkoztak, lelkesedtek, buzgólkodtak és dolgoztak, míg az örökimádás síkján megvalósult e templom létrehozása.

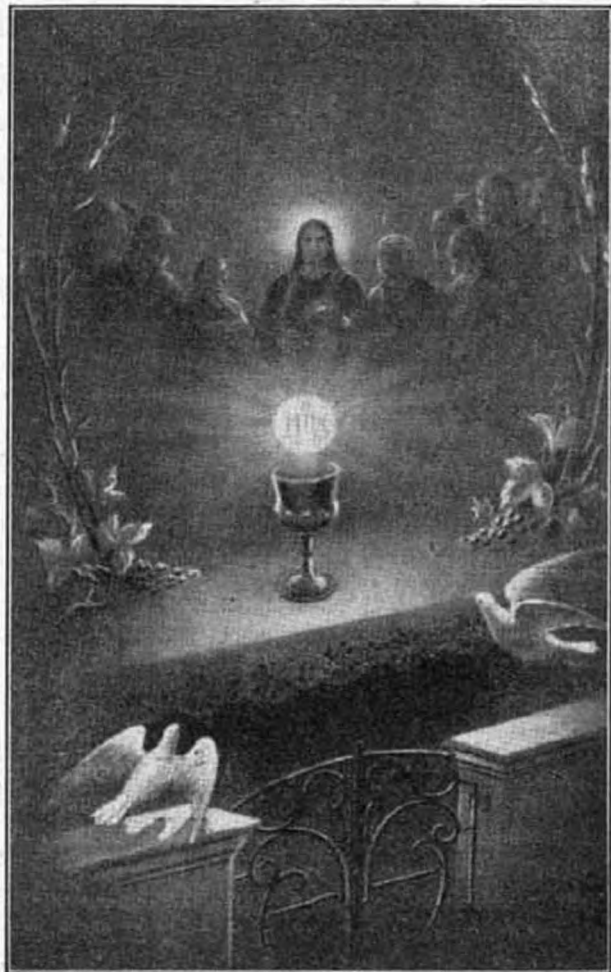
Az Örökimádás-templom a benne kifejtett lelkiélet szempontjából egy szentképhez hasonlítható. A szentkép legszembevetőbb jellege az *áhitat*. A legelső, ami a templomba bejövetkor a lelkeket megéri, ez az Örökimádás-templom áhítatos levegője. Ezt az áhitatot pedig nemcsak a templom művészi szépségei, hanem és főleg az oltáron trónoló szentségi Jézus maga kelti a lelkekben. Az Ő irgalmas jósága mintegy reájuk nehezedik és leborulni készítenek még olyanokat is, akik már évtizedek óta nem jártak templomba, akik nem is katolikusok. Ha az itt levő gyóntatószékek beszélni tudnának, elmondanák, hányan jöttek kibékülni Istennel, olyanok, akik itt érezték át lelki nyomorúságukat, itt vették észre lelki vakságukat s értették meg a katolikus Egyház egyedül üdvözítő voltát. Évente körülbelül 50-en jönnek, térnek vissza a katolikus vallásra ezen templom áhítatos levegőjének hatására. Ez az áhitat okozza, hogy sok nem buzgó katolikus, amidőn belép e templomba, valahogy megsejti, hogy az Úr Jézus itt jelen van, szívvel, lélekkel imádkozni készíti őket valami, egészen betelnek Isten jelenlétével és szívükben békét, boldogságot visznek magukkal otthonukba.

Másik főjellemvonása az Örökimádás-templomnak az *áldozatkészség szelleme*. Ez a szellem hozta létre a templomot. Az alapkövetélnél még 1,600.000 aranykorona hiányzott az építési költségek fedezésére, igen nagy összeg volt ez békében s mai értékben jó egypár millió, ezt kellett összehozni és gyűjteni olyan időben, amikor a lelkekben nem volt elég készség az áldozatokra. S mégis buzgó, fáradságos munka eredményeképpen fölépült az Örökimádás-temploma. Mintha ez az áldozatos szellem még mindig inspirálná a lelkeket, mert azóta a nehéz viszonyok dacára, az Örökimádás-templom mindig fönntartotta magát és ha másképp nem lehetett, anyja, az Oltáregyesület segítette, amit sajnos a mostani viszonyok már nem engedhetnek meg. Ennek az áldozatkész szellemnek eredménye az a gyönyörű hangú haranggyűttes,

amely a diszgyűlés kezdetét hirdette s amely az Örökimádás arculatára az áldozatkészség dicsőséges vonalait rajzolja, mert egészen szegény hívek nagylelkű adományaiból jött létre. Igen rövid idő alatt 8000 pengőt adtak össze e célra, minden zaklatás, kellemetlenség nélkül. Sokszor előfordult, hogy az illetők szegénységére való tekintettel, nem akartam nagy összeget elfogadni, de az illetők könnyes szemekkel maguk kértek, hogy tegyem meg. Ez az áldozatkészség minden bizonnyal az itt trónoló eucharisztikus Úr Jézus legnagyobb örömeinek, vigasztalásának egyike.

A templom lelki arcáról egy égő tüztől áradó világosság ragyog felénk: az itt lefolyó lelki élet buzgósága, amelynek forrása a legfelségesebb Oltáriszentség, a szentségi Úr Jézus, aki köztünk van semper viveus* s kitért karokkal könyörög, közbenjár értünk, könyörületre bírja az isteni Igazságosságot irgalmasságra változtatja. Ez az ignis ardens, égő tűz átcsap az Örökimádás-templom híveinek lelkébe is. Én úgy képelem az Örökimádás-templomot, mint valamely nagy bazilikát,

mondjuk a párisi Montmartre-bazilikát, vagy a boldogságos Szűz lourdesi templomát, vagy akár a római Szent Péter-templomot, ahonnan a kegyelem jár, sugárzik szerte széjjel s ha valaki azokban egyszer megfordult, a reájuk emlékezés a kegyelem útjait és távlatait nyitja meg előtte. Valahogy ilyenféle az Örökimádás-templom is a magyarság

* ad interpellandum pro nobis.

számára. Ha hallottunk már a benne lefolyó hitéletéről — és legutóbb a rádióba a jubileummal kapcsolatban erről beszédet mondottam — akkor meg kell állapítanunk, hogy egy ignis ardens, égő tűz világít ki ebből a templomból a magyar katolikus világba, a templom hívei lelkébe elsősorban és arra ösztönzi őket, hogy apostolkodjanak és buzgón dolgozzanak maguk is Krisztus országának elterjedéséért. Az Oltáregyesület tagjai is e hónapban azt kapják ima szándék gyanánt, hogy imádkozzanak a katolikus akció sikeres működéséért, azért a kegyeletes lelkületért, amely szükséges azoknak, akik benne dolgoznak, hogy Krisztus országa minél hamarabb tért foglaljon a magyar katolikus Egyházunkban. Ezt célozza és mozdítja elő mindaz az ájtatosság, triduum, novéna, amelyet oly nagy számban tartunk évente. Úgy gondolom, hogy ha lehetséges volna az Örökimádás-templomot az ő sajátos ájtatosságával mindenestül valahogy kiemelni innen a fővárosból és vele bejárva az egész országot, missziót végezni, evangelizálni általa a lelkeket, úgy bizonyára nagyon sokat megtérítenénk és egyesítenénk az Úr Jézus szeretetével. Hogy a mindennapi szentáldozásról szóljak, a régebbi 3400 évi szentáldozás száma a tavalyi esztendőben 123.000-re emelkedett. Az Isteni Üdvözítő mindenhatóságával művészileg dolgozik az idejéről napi áldozók lelkében. Mindez, úgy mint a jubileumi estén a templom tornyát bevilágító görögtűz, kedvesen bepirosítja, beragyogja az Örökimádás-templom dicső arculatát. Adja Isten, hogy a most következő újabb 25 év kezdetén ezzel a tüzellel induljon meg az Oltáregylet további buzgó munkásságra, a templom hitélete a szentségi Úr Jézus. kegyelmével megáldva.

Mátrai Gyula dr.

Életközpont

Csöppnyi kis leány és mégis — nagy. Allg ötéves és mégis — felnőtthez illően komoly. Naiv gyermek és mégis — mélységesen vallásos, mert életének központja a szentségi Úr Jézus.

A napraforgó mindig a nap felé fordul. Ő a kegyelem fénylő napjának, az Oltáriszentségnek volt napraforgója. Ha messziről távoli templom tornya tűnt fel, felé fordult és imádta a távolból az ott trónoló szentségi Királyt.

Amikor a természetben járt, megkapták őt Isten hatalmának gyönyörű alkotásai, amelyek gondolatát mindig a Teremtő felé irányították. A nagy mindenségben megérezte Isten felségét. Ez térdre kényszerítette. Hányszor látták őt térdelni a mező közepén és elmélyedten imádkozni. Látták, hogy a papok zsoltáros könyvből imádkoznak. Szerzett magának egyet. Szinte meggörnyedt a hatalmas könyv cipelésétől. Diadalmasan vitte Isten dicsőítésének eszközt. Elrejtőzött szobájában, letérdelt könyve mellé, összetette kezét. Annyira belemerült ebbe, hogy észre sem vette a bejövőket. Meglepték.

— Mit csinálsz? — kérdezték tőle.

— Imádkozom! — felelt zavartan.

Megmosolyogták, mert még olvasni sem tudott. Pedig ő az Úr Jézushoz valóban imádkozott.

Ne gondoljuk, hogy nem tudott örülni. Sőt, csekély örömök is nagy hatással voltak rá. Egy kis kép Jézuskával vagy Szűzanyával vágyainak netovábbja volt. Mily öröm volt ez: nézni, akiket szeret.

Ha új imát hallott, nem nyugodott, míg meg nem tanulta. Új dicséret ez Jézusnak, új szárnyalása lelkének. Örömmel szaladt Jézushoz, a tabernákulumban elrejtőzöthöz, hogy elmondhassa dicsénekeit. Jaj! Ha zárva volt a templom letérdelt a küszöbre és oly bensőségesen imádkozott, mintha közvetlen az oltár előtt térdelt volna.

Egy alkalommal zálogosdít játszottak. Ő volt a bíró, aki a büntetéseket kiszabta. Láta, hogy az ő záloga következik. Körülnézett. Negyedóra járásra templomot látott.

— Akinek a záloga következik, az menjen el a templomhoz és küszöntse az Úr Jézust.

A zálogos kihúzta a zálogot. A többiek nevettek:

— Tyű! Most azután megjárta!

Ő pedig örült, mert éppen ezt akarta. Alkalmat, hogy játék közben, feltűnés nélkül elszaladhasson legbensőségesebb barátjához Jézushoz. Nagy hévvel szaladt a templom felé. Kicsiny szíve fékevesztetten zakatolt, lábacskái meg-meg botlottak, de ezzel most mit sem törődött. Még azzal sem, hogy elesett és alaposan megütötte magát. A szeretet hajtottá s felejtetett vele mindent. Felkelt. Fájó lábbal, sajgó tenyérrel szaladt tovább az óhajtott cél felé.

Végre odaért. Diadalittasan megállt a templom előtt. Azután lassan, alázatosan az ajtóhoz ment. Megnyitotta. Zárva volt.

— Ó, sóhajtott fel szomorodottan.

A lehangoltság csak egy pillanatig tartott. Míg beleélte magát a helyzetbe. Szokása szerint letérdelt a küszöbre és pár röpke fohászt mondott. Azután felkelt és a szentély falához ment. Meghatódottság honolt arcán, amikor a tabernákulum irányában az őt szent seb emlékére ötször tisztelettel megcsókolta a durva falakat.

Még talán a falak is megéreztek az igaz szeretet forró csókját. Az Úr Jézust imádó kis angyalkáknál is boldogabb volt a kis leány, hogy így kifejezhette szeretetét. Társnői csodálkozva nézték kipirult, átszellemült arcát. Érezték, hogy valami titkos dolog lehetett az előttük érthetetlennek látszó jelenség magyarázata. Nem is érdeklődtek. A kis leány pedig tovább játszott, mintha mi sem történt volna, csak lelkében érezte az Úr Jézus kegyelmének bőségebb áradatát.

A szentségi Jézus volt továbbra is életközpontja s a kegyelem benne nem lett hiába való. Jól felhasználta. A szentségi Jézus segítette őt erényben, lélekben növekedni, később egy jámbor házaseletet tisztán leélni, bús kivetettséget elviselni, szegények gondozásáért önmagát feláldozni, Krisztus szeretetéért önmagát fölemészteni.

Jézus pedig vonzotta magához, hiszen életközpontja volt. Elérkezett az is, ami után a lélek a legjobban vágyott, egyesülni az Életközponttal a legbensőbbben. Felvétetett Jézushoz a szép mennyországba, a szentek dicsőségébe.

Most imádkozzunk, hogy hozzá hasonlók lehessünk: Árpádházi Szent Erzsébet! Könyörögj érettünk!

Kolozsvári Ferenc.

A császárné kincses szekrénye.

(Vége.)

Polgártársak, veleszületett uralkodói bölcseségénél fogva ez a nagyszony sokkal többet ért el, mint amennyire ő maga számított s ezért bátran mondhatom, hogy nyugati Flandriában máig is ő uralkodik. Azoknak az embereknek van valamijök, amire birodalmukat építhetik s enélkül senki sem élhet a földön. Akármilyen nagy a nyomorúságuk, soha sem fogja el őket a kétségbeesés. Amikor közöttük tartózkodtam és azt kérdeztem tőlük, hogy látták-e a szekrényt, azt felelték, hogy hajótörést szenvedő tengerészeknek, akik halálos veszedelemben vannak, megjelenik a szekrény az örvénylő hullámok között, arra való intésül, hogy ne csüggedjenek és ne essenek kétségbe feleségük és gyermekeik miatt még akkor sem, ha nekik meg kell halniok. Ha kételkedtek a szekrény áldásos erejében, menjetek a tenger partjára és nézzetek körül, a tenger gátak közé van szorítva, zöld rétek, virágzó fürdőhelyek s növekvő városok bújtak elő a fvényből. Minden világítótorony építése, minden kikötő készítése közben arra gondoltak az emberek, ha nem lesz hozzá elég pénzük, majd segít a mi császárnénk. De ez csak sarkallás volt, mert mindig futotta a saját pénzükből. Tudjátok azt is, hogy a császárné nem mondta meg, hol van a kincsesszekrény, hát nem volt igaza, Polgártársak? Egyik őrizetbe vette, de csak akkor mondja meg, hol a kincs, ha közös akarattal valamennyien elhatározzák, hogy megosztozkodnak a kincsen, amely mindenkit egyformán illet. Tudja mindenki, hogy a császárné éppen úgy gondol rája, mint a szomszédjára, ezért nincs köztük irigység és civódás, hanem élnek békességben és boldogságban. — A püspök Verneau szavába vágott — elég — mondta — hogyan fejezte be a prédikációt? — Mondtam nekik — felelte a barát — mily nagy

szerencsétlenség, hogy a jó császárné nem jött el Charleroyba is. Sajnálom őket, hogy nekik nincs kincsesszekerényük. Nagy szükségük volna rája azokhoz a nagy dolgokhoz, amelyeket keresztül akarnak vinni... Nos? Monseigneur, egy pár kalarábé repült felém; zúgást hallottam és egy perccel később nem voltam már a szószéken. Egyéb nem történt. — Megértették, hogy Ön az isteni Gondviselésről szónokolt nekik? — A barát meghajolt. — Megértették, hogy Ön azt akarta bizonyítani nekik, hogy annak a hatalomnak, amelyet ők kigúnyolnak, azért mert nem látják, a távolban kell működnie s hogy abban a szempillantásban, amikor ez a hatalom érzéki formában jelentkeznek, az emberek már vissza is élnének vele? Üdvözlöm Önt! — A barát újra meghajolt s nyugodtan ment az ajtó felé. A püspök utána ment. Az arca sugárzott a jóakarattól.

Testvérek! Lagerlöf Zelma az Eucharistia prózában írt himnuszát énekelte meg e világhírű elbeszélésében. Nem tehetek róla, de ha elolvasom, mindig az Eucharistiára kell gondolnom. Magam előtt látom most is a «Fekete föld» embereit, lerongyolt ruhában, elkeseredett lelkiállapotban, akik mindenről, csak az isteni Gondviselésről nem akarnak hallani. S mint Verneau atyát Charleroyba, úgy küldi a püspök az ő papját a «fekete föld»-re, legyen az Budapest külvárosa, az alföld tanyavilága, avagy a Mátra bányavidéke.

Amikor a «fekete föld»-re megérkezik a pap s felmegy a szószékre, végignézi hallgatóságán, látja a népet, amely nyomorog, amelynek szinte homlokára van írva a gond s idő vésőjével a kérdés: annak miért van többje? Mit hoz a holnap?... Mi lesz velünk és gyermekeinkkel?... Erre kell felelni Verneau atya másának. S felelhet-e mást, mint amit Verneau atya felelt... Emberek, Testvérek! Látom, fáj, hogy a sors az egyiket kényezteti, a másikat rongyokba burkolja s koldulni küldi... Látom, nem mernek semmibe belefogni, mert hát ki tudja, futja-e, nem üszik-e el az a kevés is? A remény búzaszeméből lesz-e kéréje az aratásnak? Látom a jövő szörnyű kérdését, mi lesz gyermekeinkkel, hitvesünkkel, ha kihull kezünkől a mindennapi kenyérkeresés eszköze? Lesz-e legelője a pásztor nélkül maradt elárvult báránykáknak? Elismerem, szörnyűséges gondok ezek. Árvák vagyatok, mint a pusztában álló kútágas, amelyet eső csapdos, szél döntöget... Nincs a világon senki, akire rábízhatnátok magatokat, családjaitokat, vállalkozásaitokat, jövőtöket... Árvák vagytok!... Legalább is így gondoltátok... Pedig van Valaki, aki egyformán szeret mindnyájatokat, úgy hogy nincs okotok irigykedésre... Van Valaki, aki megáldja vállalkozásaitokat és mindig pótolja, ha a tiétekből már nem futja... Van Valaki, aki gondot visel az öreg szülőre, özvegyre, árván maradt gyermekre, ha lehanyaglik munkás kezetek. Úgy-e, ébredezni kezd lelketek és tétovázva kérditek tőlem, kihez menjünk hát...? Én felelem, Őhöz, a kincsesszek-

rény, a tabernákulum lakójához: Krisztushoz. — Venite ad me omnes — így hív Ő bennetek. Testvérek! Venite adoremus! Őhozzá, az egyetlenhez, a nélkülözhetetlenhez! Így könnyebb lesz az élet, mert érzitek, van, aki gondot visel rátok s megszűnik az elhagyatottság érzete. «Velünk az Úr», mint a zsidó néppel a pusztában...

Igy beszéljen Verneau atya mása a szószéken s akkor, mintha illés tüzes szekerére ültetné őket, úgy ragadja e földhöz tapadt lelkeket a magasba, mert mentül mélységesebb a lélek nyomora, annál nagyobb a lelkiek iránti éhsége. Hiába, élni nem tudunk a Gondviselés tudata nélkül.

Verneau atya mása a gyóntatószékben is így cselekedjék: Hívja fel a figyelmet a kincsesszekrény csodás erejére, miszerint a gyónó testvér azokat a nagy feladatokat, amelyek megoldásra várnak, csak Krisztus erejével tudja megoldani. *Veled az Úr!* Van-e ennél nagyobb vigasztalása annak, akinek nincs senkije, akire rábízhatná magát?...

Verneau atya mása egész papi életébe és lelkipásztori munkásságába vigye bele az Eucharistia gondolatát, A kincsesszekrény e papi élet közép-pontja.

A barokk templomok minden figurális mozdulata csupa pátosz, csupa adoráció, még a boltívek is, ha tehetnék, a tabernákulum felé hajolnának és mondanák: «Égő füstnek illatával Uram, Néked udvarlok...» Ez az építészeti stílus a XVI. század vallási forradalmainak rideg negációjával szemben mintha vissza akarná hozni egy Szent Ferenc, Szent Tamás, Szent Klára, Szent Bonaventura csodálatosan mély eucharistikus szellemét. Ezek a templomok csupa engesztelés, csupa megkérlelés: «Ignosce Domine...» felejtsd el, Uram, ... felejtsd el, Uram a sok meggyalázást... Ilyen, hogy úgy mondjam barokk lelki konstrukciója legyen Verneau atya másának: Állítsa kívánatul odá az átkos «fekete föld» gyermekeinek az áldott, ég, fehér kenyérét. «Vegyétek és egyétek», hiszen «minden gyönyörűséget magába foglal». Győzni akartok, emberek? «Nála nélkül semmit sem tehettek». Ő a nélkülözhetetlen, az Ő neve a győzelem jele: «In hoc signo vinces...» Valamint Mózes a pusztában fölmagasztalta a rézkígyót, úgy magasztalja föl a lelkipásztor az Eucharistiát, hogy a kígyótól mardosott lelkek Nála, Benne és Átala találjanak enyhületet.

«Áldassék és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!» Ez a szép fohász az oltáregyesületek gondolati toborozászlója...

És mi lesz ezen felmagasztalás eredménye? «És ha én felmagasztaltatom, mindeneket magamhoz vonzok»... Az lesz az eredmény, hogy a munka másik felét már az Úr maga végzi el. Ő maga vonzza a lelkeket magához. A lelkek már csak irányítóra várnak: «Domine quid vis ut faciam?» Mit cselekedjem? kérdezik a hívek a pásztor. És a pásztor lelkesülten felel: «Ut sitis acies ordinata...» «Venite exultemus, venite adoremus, venite

laboremus . . . » Jöjjetek, örvendezzünk, imádkozzunk és dolgozzunk Érette !
Igy győz a lelkipásztor az Úr erejével «Domino cooperante . . . » Elmond-
hatja a lelkipásztor, *velem az Ur.*

Az oltáregyesületet tehát ketten szervezik a plébániákon: a lelki-
pásztor, aki felmagasztal és az Úr, aki vonz. Ez a szervezés titka. Úgy-e,
nyílt titok?

Igy kellene minden keresztény lelket belekapcsolni az Eucharistia
vonzó bűvkörébe, akkor már nem beszélünk «oltáregyesületek a plébániákon»,
hanem «Eucharistia a plébániákon, Eucharistia az egyházmegyében, Eucha-
ristia az egyházban». Itt nő túl a kérdés az oltáregyesület keretein, de itt
domborodik is ki az oltáregyesületek rendkívüli feladata és jelentősége.

Az eljövendő eucharistikus aranykorszak patriarchái és prófétái sóvá-
rogva kérdik: «Mikor jön el, Uram, a Te eucharistikus országod?» Ez a
végső cél: az Eucharistia trónra emelése minden keresztény lélekben; az
őskereszténység naponkinti kenyértörésének az igazi «Unio Altaris»-ának
visszavarázsolása e «fekete föld»-re mégegyszer és akkor mindörökre.

Addig is, amíg ez megvalósul, legyen az oltáregyesület minden plébá-
nián a «Gens electa» — a «választott nép». Mint a zsidó nép hordozója volt
a megváltói gondolatnak, úgy hordozza az oltáregyesület az eucharistikus
gondolatot, míg nem az egész nép megérkezik az Eucharistia Igéretföldjére.

Valamint a jó Isten minden szeretetével elhalmozta a megváltói gon-
dolatot hordozó népet, úgy a lelkipásztor is minden szeretetét boldogan
pazarolja rá a Krisztust hordozó, e Krisztus mannájával táplálkozó eucha-
ristikus népre. «Ti vagytok koronám», mondja az apostollal.

A régi jó világban járta ez a mondás: «Extra Hungariam non est
vita; si est vita, non est ita!» . . . «Magyarországon kívül nincs élet, vagy
ha van élet, közel sem olyan, mint a magyar élet!» Az örökimádás templo-
mának gyönyörű csúcsíves tornya olyan, mint egy hatalmas felkiáltójel;
mely belekiáltja a fáradt, az életet bódultan hajszoló tömegbe: «Emberek,
nem az az élet, amit ti kerestek; amit ti éltek, az csak iga, én a «bősége-
sebb» életet hirdetem, zengem, harsogom bele ebbe a nyomorgó városba,
ebbe az inséges, fejvesztett országba . . . Mert tudjátok meg, azért állok itt
kőbe fagyva, megmerevedve, hogy *szüntelenül* hirdessem, miszerint: «Extra
Eucharistiam non est vita; si est vita, non est ita». Amen.

Pálfi Lajos dr.

A női Manréza megvan! Már 25 éve nyújt állandóan lelkigyakorlatos
lehetőséget nők számára az Üllői-út 77. alatti oltáregyleti ház 38 szobájával,
kápolnájával és kiskertjével. Bármikor lehet magányos lelkigyakorlatra
jelentkezni.

Novemberhavi imaszándékunk:

A tisztítóhelyen levő oltáregyesületi tagok kiszabadulása.

Genuai Szent Katalinnak megjelent egyszer a szentség hírében meghalt barátnéja és keservesen panaszkodott, hogy milyen szörnyű kínokat kell kiállania a tisztítóhelyen. Katalin megrettenve mondá neki: Hiszen te úgy éltél, mint a szentek szoktak és mégsem mehettél egyenest a mennyországba? Mire a szenvedő lélek így válaszolt: Tudd meg, hogy az Isten szentsége oly fényben ragyogó, hogy amint a lélek — a testből kilépve — annak tudatára ébred, annyira érzi önmagán a legkisebb bűnnek a szennyét is, hogy önmaga rohan a tisztítófüzbe és szívesen elviseli a legszörnyűbb kínokat, csak egészen tiszta lehessen és teljesen szennytelenül mehessen a jó Isten színe elé. Kérve kérlek azért, hogy szabadíts meg engem minél előbb imádságaidal a tisztítófüzből. Isten előtt hálás leszek segítségédért.

Szent Katalin látomása megtanít arra, hogy még a szentül élt emberek lelke is sokat szenved a tisztítóhelyen. Hát akkor mit szenvedhet egy közönséges gyarló emberé, akit éppencsak a szentgyónás mentett meg a kárhozattól? Itt igazán óriási a nyomor, mert semmiük sincs más a szenvedő lelkeknek, mint a kínjaik. Adjunk nekik lelki alamizsnát bőségesen. Az imádságok közül a búcsúkkal ellátottakat használhatjuk e célra. Ilyenek: rózsafüzér (a szentséghez előtt végezve teljes búcsúval jár, szentségimádásos napunk szentáldozásaink felajánlása és különösen a naponta sok százszor is ismételhető fohász: *«Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugalmat!»,* amely mindannyiszor 7 évi és 7 napi búcsúval jár, ahányszor tiszta szívvel és bűnbánó bizalommal elmondjuk. Használjuk föl azontúl a szenvedő lelkek megsegítésére *azokat a teljes búcsúalkalmakat,* amelyek ezen hónapban az oltáregyesületi tagoknak rendelkezésére állanak, úgymint: Nov. 1. Mindenszentek ünnepe; nov. 2. annyiszor nyerhető teljes búcsú, ahányszor valamely templomba bemenve, ott legalább egy Miatyánk, Üdvözlégyet a tisztítófüzben szenvedő lelkekért imádkozunk; nov. 2-án még külön teljes búcsú, mert a hónap első esütörtökje; nov. 3. első péntek; nov. 13. Kosztka Szent Szaniszló napján; az egyesület havi gyűlése napján azon tagoknak, akik a szentmisén és prédikáción résztvettek; minden tagnak havi imádása napján; a hónapnak egy tetszés szerint választott napján; akik hetenkint hat órát dolgoznak a szegény templomok számára és a munkát rövid ájtatos imával kísérik; az évben hétszer nyerhető teljes búcsú azon tagok által, akik szentáldozásukat az egyesület megholt tagjaiért ajánlják fel.

Ajánljuk továbbá a röpimák, fohászok, szentséglátogatások, ünnepélyes áldások és jócselekedetekhez (60 napi) a tagoknak engedélyezett, többnyire 300 napos búcsúkat. Akár Úrfelmutatáskor, akár szentségi áldáskor a Szentostyára tekintve az «En Uram, én Istenem» fohással 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú nyerhető.

Tegyük meg minden tőlünk telhető — a legnagyobbak egyike a szentmisedmondítás — a szenvedő lelkekért, hogy rajtunk is beteljesedjék egykor: *«Boldogok az irgalmas szívűek, mert ők irgalmasságot nyernek.»*

Az országos központ templomában, az Örökimádásban, nov. 4-én 9 ó. lesz az évi ünnepélyes szentmise az oltáregyesület elhunyt tagjaiért, akikért minden hónap 2-ik vasárnapján is van szentmise, amikor is az oltáregyesület élő és meghalt tagjaiért mond szentmisét a központi ügyvezető igazgató.

Áldassék végnélkül és diesültessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Lapzártakor értesülünk, hogy dr. *Hüttler Lajos* hittanár azzal tetézi eddigi adományát, hogy gyönyörű, háromméves, pedigrés vizsláját (amely kitűnően hajtó vadász- és egyszersmind pompás házőrző kutya) aján-

lotta fel az Úrangyalás harang hiányzó költségeinek fedezésére való kisorsolásra. Egy sorsjegy ára 50 fill. Ha olyan nyeri meg, aki nem akarja megtartani, van vevő a kutyára. Húzás nov. 12-én este 1/27 órakor.

KRÓNIKA

Mária Damascéna anya tartományfőnöknő lett Brüsszelben. Okt. 2-án délben nagy sirás töltötte be az oltáregyesületi házzal kapcsolatos Örökimádás zárdát: a szerzetesnők megtudták, hogy hön szeretett főnök-

Dr. Hütter magnéziás felvétele a toronyban, a Szent József nagyharangról.

nőjük — aki egyúttal az Országos Központi Oltáregyesület társelnök-nője is — távozik az itteni zárda élé-ről és a brüsszeli tartomány főnöke lesz. A magyar nővérek vigasztalhatatlanok voltak, mert ők nem tudnak franciául s az új főnöknő, Mária Virginis — aki eddig brüsszeli tartományfőnöknő volt — nem tud még magyarul. Egy hét ennek a szomorúságnak a jegyében telt el és újra könnyes lett minden szem okt. 9-én, amikor az új tartományfőnöknőnek — a Generalissza rendelkezése

szerint — el kellett utaznia. Az állomásra dr. Mátrai Gyula, az Oltáregyesület ügyv. igazgatója, Mária Fidél és Mária Béla nővérek kísérték ki a tartományfőnöknőt, aki a fél ötkor induló utrechti gyorsal utazott el új állomáshelyére.

Mária Damascéna anya kilenc esztendeig volt a budapesti zárda élén és ezen idő alatt nemcsak szeretettel, de szinte lelkesedéssel vezette a zárda, de az oltáregyesületnek a zárdával kapcsolatos ügyeit is. Mikor az — egyházi előírás szerint megengedett hat éve eltelt — a generalissza pápai diszpenzációt eszközölt ki számára, hogy még három évig főnöknő maradhasson, mert ő volt az első főnöknő a pesti házban, aki megtanult magyarul. A magyar nyelv a franciákat óriási feladat elé állítja, de ő abból a szeretetből, amellyel magyar hazánk iránt viseltetett, óriási kitartást merített a nehézségek legyőzésére, melyekkel számára a magyar nyelvtanulás járt. Egészen magyarrá tette a nővérek közös imáit és elmélkedéseit s a magyarokkal mindig magyarul érintkezett. Amikor Budapestre érkezett s az itteni viszonyokat megismerte, sokszor mondotta, hogy valósággal fel van lázadva azon igazságtalanságok és rágalomokkal szemben, amelyeket a magyarokról külföldön terjesztenek, mert látja itt, hogy mindaz gonosz fondorlat műve. És ettől fogva apostolává lett a magyar ügynek. Talán nincs Budapesten még egy idegen, aki annyira síkra szállt volna a magyar ügyért, mint ő. Levelezett, térképeket, irredenta nyomtatványainkat küldötte mindenfelé a francia zárdáknak, ismerőseinek és órák hosszat tárgyalt egyszer egy Budapesten időző francia szerkesztővel, akit felvilágosításaival

teljesen megnyert a magyar igazság szolgálatára. Úgyhogy a magyar nemzet háliját érdemli meg ez a klauzurás apáca. Kongreganistáinknak egészen új volt, amikor magyar nyelven szólt hozzájuk és kedves modorával elbeszélgetett velük. Megértő, jóságos szíve és mindenben tisztánlátó ítélőképessége a legkedveltebb főnöknővé tették. De mint az Oltáregyesület társelnöknője is, szívvel, lélekkel hivatásának élt: mindig nagy invencióval rendezte kitűnő izlést és fáradhatlan ügyszeretetet mutató oltáregyesületi kiállításokat, amelyek előtt egy hetet — úgyszólván — a létrán töltött el. A szegények számára a házban szokásos karácsonyi segélyezéseken kívül megszervezte a szegények levesét, amelyből délben-este harminc szegény részesült. Elmondhatjuk róla, hogy «desiderium sui reliquit», vagyis nagy irt hagyott maga után minden téren, ahol csak dolgozott. Az Oltáregyesület számára vigasztalás az a tény, hogy a budapesti ház is most az ő tartományának tagja, így legalább évente eljön az ő kedves magyarjai közé, ahová szeretettel várják vissza mindig. A jó Isten bőséges áldása kísérje új munkakörében!

*

Az új főnöknő: Mária Virginisz, aki eddig a brüsszeli tartomány főnöknője volt. Már nem ismeretlen Budapesten, hisz tartományfőnöknősége alatt háromszor volt itt és mindenkinek szeretetét megnyerte. A jó Isten igen jó volt a pesti házhoz, hogy éppen az ő szeretetreméltó személyével enyhítette a Gondviselés által igényelt áldozatot. Reméljük, hogy jól fogja magát érezni a magyarok között ő is és együtt fog dolgozni velünk az oltáregyesületben, — mint társelnöknő — a szentségi Jézus di-csőségére.

Az Akció Katolika őszi zászlóbon-tásával kapcsolatos okt. 8-i szentséges körmeneten az oltáregyesület tagjai igen szép számmal vettek részt. Másnap, okt. 9-én reggel 9 órakor díszgyűlésünk volt az Örökimádás-templomban, melyet egészen a templom jubileumának szenteltünk. Öminenciája a bíboros hercegprímás nem vehetett ezen részt, mert éppen akkor kellett temetnie az elhunyt győri püspököt. Helyette dr. Mészáros János prelátnak, érseki helytartó foglalta el Öminenciája megbízásából az elnöki széket. Mellette jobbról Kriston Endre egrí és balról dr. Breyer István esztergomi segédpüspökök foglaltak helyet az emelvényen. Az elnöklő prelátnak megnyitó beszédét lapunk vezető helyén közöljük. Utána dr. Schütz Antal piarista egyetemi tanár mondotta el nagyszerűen felépített beszédjét «Istenimádás és Örökimádás» címen. A tudomány mélyisége és a szárnyaló lelkiség nyújtottak feledhetetlen élvezetet a pompás előadásban. (Lapunk decemberi számában közölni fogjuk.) Majd dr. Mátrai Gyula p. tb. t. k., a templom ig. lelkésze mondotta el beszédét «Az Örökimádás lelki portréja» címen. (Mostoni számunkban leközölve.) Ezután dr. Mészáros János prelátnak bejelentette a főnöknő változást a díszgyűlés nyilvánossága előtt a legösszintébb elismerés és hála hangján szövege a távozó főnöknő tevékenységéről.

A templom jubileuma alkalmából köszönetet mondott dr. Mátrai lelkésznek is, a templom számára beszerzett két nagy harang és a jubileumi ünnepségek érdekében kifejtett fáradozása és oltáregyesületi munkásságáért. A gyűlés a pápai himnusszal ért véget. Az elnöklő prelátnak fölkérésére Kriston Endre püspök főpapi áldását adta a díszgyűlés közön-ségére.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős: ifj. Kohl Ferenc.